

Postoj dôvery voči Bohu a milosrdenstva k blížnym

Sestra Faustína vnáša do života Cirkvi novú školu duchovnosti, založenú na hlbokom prežívaní tajomstva Božieho milosrdenstva, z ktorého vyplýva postoj dôvery voči Bohu a milosrdenstva k blížnym. Pán Ježiš, ktorý riadil vnútorný život sr. Faustíny, žiadal od nej práve tieto 2 postoje.

„Dcéra moja, - hovoril- keď cez teba žiadam od ľudí úctu k môjmu milosrdenstvu, tak ty sa musíš ako prvá vyznačovať dôverou v moje milosrdenstvo.

Žiadam od teba skutky milosrdenstva, ktoré majú vyplývať z lásky ku mne. Milosrdenstvo máš svojim blížnym preukazovať vždy a všade, nemôžeš sa tomu vyhýbať, ani sa vyhovárať, ani sa od toho oslobodiť.

/Den. 742/

V hovorovom jazyku slovo **dôverujem** znamená to isté, ako: úplne verím danej osobe, zverujem jej svoj život, to čo teraz prežívam i moju budúcnosť. Viem, že sa môžem na ňu spoľahnúť, som presvedčený o jej nezištnej láske a o tom, že mi pomôže vtedy, keď to bude potrebné.

Takéto chápanie dôvery je blízke biblickému chápaniu viery, je to **odovzdanosť Bohu**.

Ide tu teda o postoj úplnej dôvery voči Bohu, ktorý umožňuje „vrchy prenášať“.

Je to viera v nekonečnú Božiu lásku a dobrotu voči nám. Tento životný postoj je neoddeliteľne spojený **s pokorou**, t.j. úprimným a hlbokým presvedčením o tom, že všetko dobro, ktoré je v nás a ktoré konáme, je Božím dielom i darom. Že nemáme nič, čo by sme nedostali od Boha.

Je to otvorenie sa duše na Božiu milosť a prosba o ňu.

Dôvera je veľmi konkrétny postoj, pretože má neobyčajne jasné kritérium, ktorým je **plnenie Božej vôle**.

Ak človek skutočne dôveruje Bohu tak vie, že Boh netúži po ničom inom, len po časnom a večnom dobre človeka, že **Božia vôľa je darom jeho milosrdenstva** a preto ju plní bez ohľadu na to, či sa zhoduje s jeho citmi a logikou ľudského rozumu, alebo nie.

Mierou dokonalosti v postoji dôvery je plnenie Božej vôle. Sestra Faustína tu vymenúva tri stupne:

1. Stupeň plnenia Božej vôle je založený na plnení všetkého, čo je navonok obsiahnuté v prikázaniach, regulách a predpisoch.
2. Stupeň je založený na vernosti vnuknutiam, ktoré udeľuje Duch Svätý.
3. Stupeň je úplné odovzdanie sa do Božej vôle. /Den. 444/.

Dôvera podlieha rozvoju. Je **procesom**, ktorý si vyžaduje čas a spoluprácu človeka s Božou milosťou.

Východiskovým bodom rozvoja je dar viery, ktorý nám dáva poznať tajomstvo Božieho milosrdenstva. Poznávanie tajomstva Božieho milosrdenstva je základom postoja dôvery, lebo nemožno dôverovať niekomu a úplne sa mu odovzdať, ak ho nepoznáme.

Sr. Faustína písala v Denníčku: „Často prosím Pána Ježiša o rozum osvietený vierou. Ježišu, daj mi múdrosť, aby som ťa lepšie poznala, lebo čím lepšie ťa budem poznať, tým vrúcnejšie ťa budem milovať.“ /Den. 1474/

Pre rozvoj dôvery v živote sr. Faustíny malo nesmierny význam jej vytrvalé cvičenie, ktoré bolo založené na objavovaní Božej prítomnosti v jej duši, spájanie duše s milosrdným Ježišom ako aj kontemplácia tajomstva Božieho milosrdenstva v každodennom živote. Uvedomovala si, že ten, ktorý prebýva v jej duši je Stvoriteľom a zároveň Spasiteľom, ktorý udržuje v jestvovaní celý svet a ktorý nás miluje tak, že vydal seba samého za nás.

Pri práci na tomto postoji používala sr. Faustína modlitbu, strelné modlitby, viedla asketický život, snažila sa nadobúdať čnosti, najmä tie, ktoré podmieňujú postoj dôvery, teda: vieru, nádej lásku, pokoru a skrúšenosť. Pri rozvíjaní postoja dôvery používala veľmi jednoduché prostriedky, dostupné každému. Ide však o to, že ich používala dôsledne. Premáhala samu seba a to nielen ľudské slabosti, ale aj prirodzené schopnosti, napr. logiku rozumu, lebo Pán Boh na ňu často dopúšťal práve také situácie, v ktorých musela zaprieť svoj rozum, vzdať sa logiky ľudského myslenia, aby mu dôverovala, a plnila jeho vôľu.

Dôležitú skúšku dôvery skladala vo chvíľach utrpenia. Vtedy nehľadala útechu u ľudí, ale išla pred svätostánok a rozprávala sa s Ježišom.

Pán Ježiš poučal sr. Faustínu, že **dôvera je jedinou nádobou na čerpanie milostí, prameňom pokoja a šťastia**, lebo on sám sa bude starať o človeka, ktorý mu dôveruje /Den. 1273 a 1578/ a dá mu všetko, o čo ho bude prosieť.

Ubezpečoval: *Ten, kto dôveruje môjmu milosrdenstvu, nezahynie, lebo všetky jeho záležitosti sú mojimi, a jeho nepriatelia stroskotajú pri podnožke mojich nôh. /Den. 723/*

Prosil ju, aby privádzala druhé duše k dôvere a vyprosovala ju zomierajúcim, aby bojovala o spásu duší tým, že ich bude nabádať k dôvere v Božie milosrdenstvo. /Den. 1059/.

MILOSRDENSTVO

Poznávanie, čoraz hlbšie prenikanie a prežívanie milosrdnej Božej lásky viedlo sr. Faustínu nielen k postoju detskej dôvery voči nemu, ale zrodilo aj vrúcnu túžbu odzrkadliť túto Božiu vlastnosť vo svojom srdci a skutkoch.

Modlila sa: *„Túžim odzrkadľovať Tvoje ľútostivé srdce plné milosrdenstva, chcem ho oslavovať. Nech je Tvoje milosrdenstvo, ó Ježišu, vtlačené do môjho srdca a duše ako pečať, a to bude mojím znamením v tomto aj budúcom živote /Den.1242/.*

Milosrdenstvo v ponímaní sr. Faustíny je postoj, ktorý zahŕňa všetky vzťahy voči blíznym, má prenikať každý kontakt s druhým človekom, každý skutok, myšlienku i slovo /Den.163/. Ona nabáda **milovať Boha v človeku a človeka v Bohu.**

Vrúcna láska k Bohu vidí okolo seba neustále potrebu dávať sa skutkom, slovom a modlitbou /den.1313/. To neustále „dávanie sa“ blíznym v živote sr. Faustíny sa týkalo najmä duchovných potrieb človeka, najmä toho, ktorý vo svojom živote zablúdil, stratil zmysel života, zišiel z cesty spásy. Práve táto láska k dušiam priviedla sr. Faustínu až k tomu, že ponúkla svoj život ako obeť. Mala totiž hlboké poznanie hodnoty ľudskej duše, ktorá je nesmrteľná, preto sa ponáhľala na pomoc zvlášť tým, ktorým hrozila strata spásy.

Zvláštnu pozornosť a dôraz si zasluhuje úzky súvis, ktorý je medzi tajomstvom Božieho milosrdenstva a ľudského milosrdenstva. V chápaní sr. Faustíny **milosrdenstvo voči blíznym sa rodí a plynie z tajomstva Božieho milosrdenstva.**

Vzorom v praktizovaní milosrdenstva bol pre sr. Faustínu sám Pán Ježiš – vtelené Milosrdenstvo.

Od Ježiša sa učím byť dobrou, aby som mohla byť nazvaná dcérou nebeského Otca /Den. 669/.

V ťažkých chvíľach, keď nevedela ako sa zachovať voči svojim blíznym sa pýtala: „Čo by robil Ježiš na mojom mieste?“

Sestra Faustína si bola vedomá, že svojimi dobrými skutkami, konanými z lásky ku Kristovi, má podiel na udeľovaní Božieho milosrdenstva svetu, lebo **Boh prostredníctvom ľudí prejavuje svoju dobrotivosť**. Túžila sa teda celá premeniť na milosrdenstvo, byť živým odrazom Božieho milosrdenstva, aby táto najväčšia Božia vlastnosť, jeho milosrdenstvo, prešla cez jej srdce a dušu na bližných /Den.163/.

O závislosti medzi ľudským a Božím milosrdenstvom jej hovoril sám Pán Ježiš: „Vedz, dcéra moja, že moje srdce je milosrdenstvom samotným. Túžim, aby tvoje srdce bolo sídlom môjho milosrdenstva. Túžim, aby sa rozlialo na celý svet skrze tvoje srdce. Ktokoľvek sa priblíži k tebe, nech neodíde bez dôvery v moje milosrdenstvo. Veľmi túžim, aby duše mali túto dôveru./Den. 1777/

Avšak, aby milosrdenstvo preukazované druhému človeku bolo účasťou na Božom milosrdenstve, musí byť preukazované v Kristovom duchu a z lásky k Ježišovi. Preto je nutné pozeráť na druhého človeka ako na bytosť stvorenú na Boží obraz a podobu, vykúpenú drahou krvou Krista, ako na Božie dieťa povolané byť dedičom nebeského kráľovstva, mať účasť na živote trojjediného Boha.

Sr. Faustína zistila, že ak človek plnšie dôveruje Bohu, tak tým obetavejšie a účinnejšie preukazuje pomoc blíznym. Dobre vedela, že k tomu, aby človek bol schopný preukazovať milosrdenstvo v Kristovom duchu, je potrebné žiť v spojení s ním. Aby sme ho mohli rozpoznať v druhých a slúžiť mu v nich, treba sa najprv naučiť žiť s ním vo svojej duši /Den.503/.

To, čo bolo povedané na tému dôvery a milosrdenstva v škole duchovnosti sr. Faustíny, nám dovoľuje konštatovať, že ide o samotné základy kresťanského života.

Detskou dôverou voči Bohu a milosrdenstvom voči blíznym sa uskutočňuje najväčšie prikázanie lásky k Bohu a voči bližnému.